



# Klimaatverandering

Ik slaap op de begane grond en heb de merkwaardige luxe dat ik vanuit mijn bed automatisch het rolgordijn omhoog kan laten gaan. De ramen en openslaande deuren reiken tot aan de grond. Ik woon nogal mooi. Buiten strekt de tuin zich voor me uit en het liefst spendeer ik de ochtenden lui liggend met naar buiten staren en een beetje voor me uit mijmeren. Er is niets voor wie of voor wat ik mijn bed uit hoeft te gaan. Nou ja, behalve dan voor de kat. Ik woon niet alleen mooi, ik leef ook nogal mooi. Zorgenvrij. Ik tel mijn zegeningen. Toch voel ik me meestal verdrietig als ik uit de donkere verten van de nacht ontwaak. Ik ben zo'n iemand die niet droomt. Of beter gezegd: ik kan me mijn dromen niet herinneren. Bij het wakker worden, resoneren er slechts trillingen aan verdriet en chaos. Kapotte gebouwen, vernietigde interieurs en een zoektocht om eruit te ontsnappen. Ik kan wel vinden dat ik een mooi leven heb, maar daar waar ik 's nachts ben, vertelt een ander verhaal. Ik gebruik het eerste uur van de dag graag om van die onrust bij te komen door naar buiten te kijken. Als ik geluk heb, blijft de kat nog een poosje weg. In mijn mooie huis geen kattenluik. Dus als ik geen zin heb om middenin de nacht op te staan om haar naar buiten te laten omdat ze voor mijn slaapkamerdeur zit te miauwen, zet ik haar 's avonds al in de tuin. Wel met schuldgevoel hoor. Want soms regent het of lijkt het me koud, zelfs voor een dier dat pronkt met een bontjas. Maar schuldgevoel draag ik tegenwoordig met mijn hoofd fier rechtop. Ik doe dappere pogingen om voor mezelf te kiezen en 's nachts doorslapen hoort daarbij. Soms ligt ze al op de loer, hoort ze het rolgordijn omhoog gaan en staat ze binnen twee tellen voor mijn raam. Om miauwend te eisen binnen gelaten te worden. Ik zou dat moeten negeren maar daar ben ik niet zo goed in. Dus reden nummer één waarom ik meestal uit mijn bed kom, is de kat. Als ze gelukkig iets anders aan het doen is, heb ik de tijd om te detoxen van de nacht.

In mijn rechterooghoek beweegt iets. Ik vind het fijn om de vogels in mijn tuin te zien. Ik woon aan de buitenrand van een stadje. Voorbij mijn tuin bestaat mijn uitzicht uit het laatste stuk verwilderd tuindersgebied. Ooit zullen hier huizen verrijzen. Mijn groene tuin is een resort voor vele soorten, doorgaans alledaagse stadsvogels. Door het wonen aan de rand is er echter kans op meer. De grote bonte specht heeft ergens in een boom zijn intrek genomen. Af en toe daalt de blauwe reiger neer boven op mijn tuinhuisje. Ganzen gakkten voorbij. Sinds kort doet een aalscholver de sloot achter mijn huis, of voor als je het vanaf de andere kant bekijkt, aan en sinds de sloot weer stroomt dankzij het veranderde waterbeleid van het waterschap kan er een ijsvogeltje langs de walkant scheren. Ik heb het enorme geluk gehad hem al twee keer blauwglinsterend voorbij te zien flitsen. Niet vanuit mijn bed maar beide keren toen ik vanaf de overkant van de sloot aan kwam lopen met het hondje. Ja, naast de kat heb ik ook nog een hondje. Hij sliep de laatste jaren op de linkerhoek van mijn bed. Dan had ik toch nog een ademhaling in mijn slaapkamer. Hij is al oud en bleef netjes doorslapen ook als ik al wakker was en het rolgordijn omhoog deed. Zelfs als de kat al zat te miauwen, hield hij zich nog stil alsof hij wist dat hij dit enorme privilege van 'ik hond slaap bij baasje op bed' kon kwijtraken. Daar kreeg hij ook gelijk in, al kon hij er zelf niets aan doen. Maar hij werd zo kreunerig en zwaarademig, om van zijn niet te missen ruften maar te zwijgen, dat hij sinds kort in een bench in de huiskamer slaapt. Dan slaap ik maar helemaal alleen. Zolang hij zich rustig houdt in de bench, kan ik blijven liggen. Maar als de gedachte aan zijn gevulde blaas me te zwaar wordt, ga ik toch mijn bed uit. Reden nummer twee om mijn bed uit te gaan, is de blaas van mijn hondje. De dierenarts vind ik het fijn dat ik dieren heb, want dan sta ik op.

Ik kijk naar waar ik de beweging waarneem. Er zit een bontgekleurd vogeltje op een tak. Van verbazing sla ik een zachte kreet. O jee, als de hond die maar niet heeft gehoord. Het vogeltje heeft een helrood kopje, een parse buik en een gele rug. Hij is prachtig. Het is beslist geen geelhalsbandparkiet, de vrijwillig hier binnen gehaalde immigrant, soms zijn Nederlanders best tolerant. Diens felgroen gekleurde verenpak is inmiddels een opvallende maar welbekende verschijning in onze Nederlandse bomen. Zou roodkopje ook aan het inburgeren zijn? Ik ben benieuwd of hij het in het Nederlandse klimaat weet te rooien. Maar in een land waarin het tijdens de winter niet heeft gevoren, geef ik hem een goede kans. Daar is de kat. De vogel vliegt weg. De hond laat zich ook horen. Einde van de bedrust. Met het beeld van de felle kleuren van het vogeltje op mijn netvlies begin ik aan weer een dag.

Een paar dagen al heeft de kat zich niet laten zien. Dat is echt merkwaardig. Ze is in haar hele leven nog nooit zo lang weggeweest. Ze is vijftien. Ik heb haar al een hele poos want ze kwam als pluizig bolletje bij ons. Echt zorgen maak ik mij niet want als ze wegblijft, is het goed zo. Dan ga ik zeker geen zoekacties op touw zetten. Dan vertel ik mijzelf het verhaal dat ze zich ergens heeft neergevlid om rustig in te slapen. Dat is al een paar jaren mijn dappere voornemen. Het ziet er naar uit dat het moment nadert waarop ik dat voornemen kan uitvoeren, want ze blijft ook de volgende dag weg. Als ik terugkom van de boodschappen, stopt de buurvrouw een fotokopie in de brievenbus. Haar kat is weg. Haar kat is de moeder van mijn kat. Ze kunnen dus nog ouder worden. We uiten beiden onze grote verbazing dat de dieren tegelijk weg zijn. Dat zou toch niet komen door hun bloedband, opper ik. We overwegen deze belachelijke suggestie en komen dan tot de conclusie dat die inderdaad belachelijk is. Voor de formaliteit voeg ik er nog aan toe dat we de zoekactie samen kunnen houden als de dieren nog lang wegblijven. Omdat moeder en dochter nogal op elkaar lijken, vermoed ik dat er nu ook al naar mijn kat uitgekeken zal worden. Waarmee mijn schuldgevoel om niet zelf naar mijn kat te gaan zoeken tot een prettige hoogte wordt gereduceerd.

Als ik de volgende ochtend weer uit mijn bed staar, verwacht ik de kat al bijna niet meer. Wat een relaxt gevoel. Ik stel mijzelf gerust met de gedachte dat ze samen met haar moeder is weggelopen naar een beter oord. Ook hoop ik niet meer op het felgekleurd vogeltje. Hij heeft zich niet meer laten zien. Ik heb getracht hem te googlen en hij leek me nog het meest op een bepaald tropisch vogeltje uit Zuid-Afrika. Ik staar naar de blauwe lucht. Daar zweven de meeuwen. Ook de aalscholver klapwiekt voorbij. Jemig, wat is die lelijk zeg als hij vliegt. Mijn ene buurman heeft me verteld dat mijn andere buurman de vogel met een stok uit de sloot probeerde te verdrijven. Wat een zieligerd. Wel een automatische grasmaaier voor een paar vierkante meter gras maar dieren moeten maar oprotten. Echt gek is het niet hoor dat de Indianen uit hun eigen land zijn verdreven. Ik verspil wat gedachten aan de Europese witte dominante man.

Boven de meeuwen vliegt een andere vogel. Hij is beduidend groter dan de meeuwen terwijl hij toch hoger vliegt. Ik volg hem nog maar nauwelijks met mijn ogen of hij duikt als een raket naar beneden. Ik vlieg overeind. Wat gebeurt hier in vredesnaam? Ergens waar ik het niet goed kan zien, scheert hij over de grond en als hij weer omhoog vleugelt, heeft hij iets in zijn poten. Dat leeft want ik zie het bewegen. Mijn poes flitst me voorbij maar die gedachte is zelfs voor mij te idioot, dus dat diskwalificeer ik onmiddellijk. Hoe zat het ook al weer? De buizerd is in onze omgeving toch de grootste roofvogel? Die vangt muizen en ratten. Maar deze vogel leek zo veel groter dan een buizerd. Van opwinding kan ik niet langer in bed blijven liggen en ik word dankbaar onthaald door het hondje. Met het beeld van de vallende vogel op mijn netvlies wandelen mijn hondje en ik de tuin in. Ik zie weer de opstijgende vogel voor me. Hoe hij met enkele machtige klappen van zijn vleugels wegvloog met een bewegend dier in zijn klauwen. Ik staar naar de lucht en de daar zwevende vogels en probeer me voor te stellen hoe groot de vogel geweest moet zijn. Maar wat ik vooral voor me zie, is het hulpeloze dier dat mee omhoog wordt genomen en waarvan de staart beweegt. Geen smalle lange zoals die van een flinke rat, maar een kortere, dikke zoals die van een kat.

Ik roep het hondje, we gaan naar binnen. Hij reageert niet. Zojuist zag ik hem nog in de richting van de sloot snuffelen. Ik loop het paadje af naar de kleine vlonder bij de sloot. Sinds het nieuwe waterbeheer staat er ook steeds maximaal water in de sloot, tot vlak aan de rand van de vlonder. Hoe doet zo'n waterschap dat? Maar kennelijk hebben ze mijn slootje helemaal onder controle. Naar links verbreedt het slootje zich tot een flinke druppelvormige vijver waaraan de tuinen van huizen grenzen. Als ik op het uiterste puntje van de vlonder naar links kijk, kan ik nog een stukje van de tuin van de buurman met de stok zien. O wee als ik hem met een stok naar de aalscholver zou zien slaan. Geen idee wat ik dan zou doen, maar toch, o wee. Geen buurman en geen stok te zien. Ook de aalscholver is niet teruggekomen. Het hondje is er trouwens ook niet. Terwijl ik me omdraai om het paadje terug te lopen, hoor ik wat plonsen in de vijver. Ik zie nog net in het water een wilde beweging, het water rimpelt in grote cirkels om iets dat kennelijk even tevoren is opgedoken. Maar wat heb ik niet gezien. Elk jaar komen vissen, ik heb echt geen idee welke, om te paaien in de vijver. Ik heb het regelmatig meegemaakt dat ik, gezeten op de vlonder, de ruggen van de vissen door het wateroppervlak zag breken. Of het waren rimpelingen aan het wateroppervlak die verraadden waar ze waren. Zou het zo'n vis geweest zijn, die eens even jolig boven het water uitsprong? Mij verbazend over zoveel ontmoetingen met de natuur deze ochtend, loop ik terug naar mijn huis. Het hondje zal zo wel voor de openslaande deuren staan blaffen. Kennelijk heeft hij iets interessants ontdekt.

Het hondje komt niet terug. Na een kwartier begin ik de tuin systematisch af te speuren. Maar hoe ik hem ook roep en zoek, hij komt niet tevoorschijn. Zo groot is mijn tuin nou ook weer niet. Hij moet de tuin zijn uitgelopen. Ik vraag me af waarom. De tuin is niet persé hondjeproof, in volle vlucht achter een vreemde kat aan, neemt hij nog steeds moeiteloos het lage hek dat mijn tuin begrenst. Maar dat zijn momentopnames als hij volkomen in de greep is van zijn jachtinstinct. Normaal gesproken blijft hij in zijn eigen territorium. De rest van de ochtend fiets ik in de straten rond mijn huis op zoek naar het beestje. Hij komt uit zichzelf ook wel weer terug trouwens. Zo is hij is ook wel eens door een openstaande voordeur weggeglippt zonder dat ik dat doorhad. Dan stond hij ineens voor mijn voordeur terwijl het mij niet eens was opgevallen dat hij niet achter de bank lag te slapen. Maar ik wil gewoon niet dat mijn hondje los op straat loopt. Ik heb eens een fietser over de kop zien gaan door een loslopende hond. Dat wil ik niet op mijn geweten hebben. Ik bel de dierenambulance om mijn hond als vermist op te geven, maar die is continue in gesprek. Helemaal iebelig word ik hiervan want ik wil nu eindelijk aan de dag beginnen. Niet dat ik grootse plannen heb, maar het is beter dan het knagende gevoel over de afwezigheid van het beest. Ik blijf daarom proberen de dierenambulance te pakken te krijgen en eindelijk krijg ik een medewerker aan de lijn. Die klinkt bij het opnemen met "De dierenambulance" al behoorlijk geagiteerd en nog voor ik mijn zin dat ik mijn hondje als vermist wil opgeven, heb kunnen uitspreken, onderbreekt hij me met de botte maar vooral verontrustende mededeling dat "ze" het te druk hebben met alle meldingen van weggelopen dieren. "Ze" hebben geen enkel dier in de opvang en "ze" kunnen dus ook niet helpen om mijn dier terug te krijgen. Sterker nog: "ze" nemen niet eens meer nieuwe meldingen aan. Ik val niet snel stil, maar nu kijk ik met open mond naar mijn mobiel. Nog voor ik kan vragen: Hoe bedoelt u zoveel meldingen, heeft hij al opgehangen onder de toevoeging dat ik het maar bij het dierenasiel moet proberen. Of bij de politie. Nou jaaaaa zeg. Zwaar verbijsterd vraag ik me af wat ik moet doen. Want hoewel ik verlangend naar de voordeur kijk, daar verschijnt het hondje niet.

Koffie besluit ik. Even later loop ik met mijn bakkie de tuin weer in, tevergeefs hopen dat het beest is teruggekeerd. En dan te bedenken dat ik hem net als de poes liever kwijt ben dan rijk. Hij is 14, hij heeft zijn bruikbaarheidsdatum al ruimschoots overleefd, hij is een blok aan mijn been maar hij blijft maar leven. Hij wel. Ik loop opnieuw naar de sloot, het gespetter van vanochtend komt ineens weer bij me op. Ik staar over het water, nippend aan mijn beker. Er drijft verderop iets. Net onder de oppervlakte. Ik moet goed focussen om te zien wat het kan zijn. Het komt langzaam dichterbij door de stroming van het water. Ik tuur en tuur. Langzaam realiseer ik me wat het kan zijn dat daar dobert. Ik haal een hark uit het tuinschuurtje en wacht ongeduldig tot dat wat ik denk dat het is

binnen harkbereik is. Even later hark ik het lijfje van mijn hondje op de vlonder. Druipend van het water ligt hij aan mijn voeten. Zijn tong hangt uit zijn bekkie, zijn oogjes zijn gesloten. Hier valt niets meer te redden, hij is werkelijk morsdood.

Er bevangt me nu heus geen vreugde dat hij mijn leven heeft verlaten. Ik ben vooral geschrokken over wat er gebeurd kan zijn, dat is nogal logisch. Hoe kan hij zijn verdronken? Hij kan zwemmen als de beste. Waarom heb ik er niets van gemerkt vanochtend? Ik staar naar zijn druipnatte, ontzielde lijf en het valt me op dat er zich een rossig plasje onder hem vormt. Ik kniel en begin zijn lichaam te inspecteren. Er zitten aan beide kanten van zijn ribbenkast gaten in hem. Ik steek mijn vinger in een van de gaten, teveel naar ER gekeken, en mijn vinger verdwijnt voor het grootste deel. Mijn hondje is doorboord.

Ik bel de politie en daar sta ik een half uur in de wacht voor ik mijn verhaal kwijt kan. Hoewel de politieagente aan de andere kant van de lijn geduldig naar me luistert, is haar antwoord even kort als krachtig. De politie heeft het op dit moment te druk om te reageren op signalen over huisdieren. Daarvoor kan ik bellen met, u raadt het al, die fucking dierenambulance of het dierenasiel. Maar, voegt ze er empathisch aan toe, het spijt haar erg van mijn hondje. Terwijl ik nog een keer begin te ratelen over de gaten in zijn lijf en dat die toch door een crimineel, zo niet een seriemoordenaar moeten zijn toegebracht, wordt de verbinding verbroken. Ik grijp mijn laatste redmiddel om erachter te komen wat er aan de hand is. Facebook. Wie heeft er een krant nodig als je Facebook hebt? Nou ik niet. Wat er precies omgaat in de wereld is me een zorg. Wat er omgaat in mijn wereld is me belangrijker. Mijn tijdslijn is ontploft met berichten van verdwenen huisdieren. De ene oproep nog wanhopiger dan de andere. Een ijskoude hand sluit zich om mijn hart. Wat raar dat zo'n uitdrukking blijkt te kloppen. Je gaat me toch niet vertellen dat ik plotseling in een Netflix-serie terecht ben gekomen? Van die kans van één op de hoeveel miljard en dat er toch Marsmannetjes zijn? Het kost me de grootste moeite om een plotseling opkomende angst te onderdrukken. Onzin, echt onzin. Hier moet een rationele verklaring voor zijn. Ik begin te googlen op vermiste huisdieren en ook daar hetzelfde, allemaal verdwenen dieren in heel Nederland. Net als ik besluit naar het gewone nieuws te gaan kijken, want wat verdorrie is er aan de hand in Nederland, hoor ik een gil. Zelfs met de deuren dicht, gaat het door alles heen. Even is het stil, zo lang dat ik me al begin af te vragen of ik het niet verkeerd heb gehoord terwijl ik zeker weet van niet, en dan snijdt het gegil opnieuw door de lucht. Bijzonder toch dat uitdrukkingen zo perfect uitdrukking geven aan wat er daadwerkelijk gebeurt. De gil snerpt letterlijk door de lucht. Het komt zo te horen van links. Ik ren mijn tuin door en direct over het bruggetje waardoor ik aan de andere kant van de sloot kom en beter kan zien wat er zich in de tuin van mijn directe burens afspeelt. Niets. Maar dan in de tuin daar weer naast. Mijn haren rijzen ten berge. Nou, hier gaat de uitdrukking mooi niet op, want mijn haren doen helemaal niets, hooguit wapperen ze in de wind. Maar wat ik zie, beneemt me mijn adem.

Een krokodil, ja u leest het goed, een kro-ko-dil, van, ik kan niet schatten, maar echt wel royaal langer dan de bange buurvrouw die tussen een bek vol grote tanden en het kleinkindje achter haar staat, dus laat ik zeggen een metertje of drie, een krokodil dus van zo'n drie meter ligt in de tuin met zijn bek wijd open zodat de rijen tanden heel goed te zien zijn. Zowel boven als beneden. Hij schat in wat hij van de vrouw denken moet: ze staat op enige afstand van zijn bek te springen, te schreeuwen en met haar armen te maaien. Ze doet me denken aan zo'n treppoppetje waarvan de armen en benen tegelijk op en neer bewegen als je aan het touwtje trekt. Achter haar zit in het gras het kleinkindje op haar dikke luierbibs. Ze is hevig geïnteresseerd in haar oma die zo gek staat te doen. Ook heeft ze de krokodil in de gaten, want ik zie haar porseleinen hoofdje beurtelings naar oma en naar de krokodil draaien. Net als ik me afvraag waarom oma het niet riskeert om als de sodemieter het kindje op te pakken en naar het huis te hollen, alwaar de schuifpui open staat, komt de vrouw op dezelfde gedachte. Zo snel als ze is, ik vind het best snel, draait ze zich om, graait het kind onder haar armen en zet de spurt in naar de veiligheid.

Kansloos. Dat hadden we toch beter moeten weten als we goed naar National Geographic hadden gekeken. De krokodil trekt op dusdanige wijze een sprint naar zijn prooi dat ik in één keer begrijp:

kijk, dát is nou een roofdier, zó vangt hij zebra's. Zijn kaken slaan dicht om een van de kuiten van de vluchtende vrouw die daardoor in één keer stilstaat. Alsof ze tegen een onzichtbare wand is aangelopen. Ik beseft dat ze dit doet om haar evenwicht niet te verliezen om zo niet met het kindje te vallen. Een golf van respect slaat door me heen. Het kan natuurlijk ook komen van de enorme schrik die haar in één keer verlamt. Ondertussen zijn op het gegil meer mensen afgekomen. Iedereen gilt. Ik hoor mezelf ook gillen. Een split second overweeg ik om in de sloot te springen. Een uitermate imbeciele gedachte maar wel een moedige. Misschien kan ik de krokodil afleiden? De reden waarom ik dit niet doe, komt net uit de sloot gekropen. Nog een krokodil, mogelijk nog groter dan degene die de buurvrouw klemvast heeft. Ik heb wel eens begrepen dat krokodillen een sissend geluid maken, nou dat doen ze. Al sissend stormt krok2 op krok1 af, waardoor die zijn buit voor een moment loslaat. Net op dat moment komt de buurman dapper het huis uit gevlogen om zijn vrouw bij te staan, zwaaiend met een groot keukenmes. Maar zij stormt door haar plots verkregen vrijheid het huis juist in. De buurman realiseert zich zijn vergissing, wil zich omdraaien om zich veilig te stellen, maar hij is te laat. Krok1 grijpt hem bij een been. Krok2 springt omhoog. Dat klopt dus ook, ze kunnen echt uit het water springen, ook als ze op vast land zijn. Het dier hangt in één klap aan de arm van de buurman. Wat zich daarna ontvouwt, is genoeg voor een tien jaar durende post traumatische stress stoornis.

Op geen enkele manier kunnen wij als omstanders de ongelukkige redden. Eén buurman probeert het nog met een schep. Echt werkelijk waar, hij slaat met een schep op de staart van een van de krokodillen. Dichterbij durft hij niet te komen. Hetgeen niemand hem denk ik echt kwalijk neemt, behalve uiteraard de buurman die tussen de kaken van twee krokodillen wordt afgevoerd. Het is namelijk ook waar dat krokodillen hun prooi voornamelijk verdrinken. Dat is wat ze nu in uitvoering brengen. Ze trekken, slepen en sjoeren de buurman naar de sloot. Natuurlijk probeert hij met zijn vrije been en vrije arm de dieren van zich af te weren. Het mes breekt bij de eerste de beste poging een krokodil te raken af op het harde pantser. 'Op het oog, richt op het oog', roep ik. Ach ja, altijd even behulpzaam. Bloedspetters vliegen in het rond als de dieren afgeleid worden door zoveel tegenstand en hun greep verstevigen. In de consternatie registreert mijn brein dat een menselijke arm niet zo heel lang weerstand biedt tegen messcherpe tanden van een centimeter of tien. Achteloos laat de krokodil een deel van de arm liggen, de rest houdt hij stevig vast. Eenmaal in het water draaien de dieren om en om. Het water kolkt en natte lijven glinsteren, het hoofd van de buurman komt af en toe boven maar daar kijkt niemand meer naar. Ik krijg ineens heel erg de behoefte aan de veiligheid van mijn eigen huis. Alsof ik nou ja zeg gerust door een krokodil achterna gezeten word, zo snel vlucht ik. Ook de anderen zetten het op een rennen. Niemand ziet nog langer hoe de buurman verwordt tot een lunch voor krokodillen. Maar nog voor ik in mijn huis ben, daalt er een stilte over de tuinen. Het laatste dat ik niet meer hoor voordat ik de deur achter me dicht sla, is het gespetter van het water en het snikken en gorgelen van de buurman waarin zijn gebrul is overgegaan. Ik weet ineens hoe bijzonder bezijden de werkelijkheid speelfilms op tv zijn.

Langzaam gaat het rolgordijn omhoog. Ik vraag me af wat ik vandaag te zien krijg. Zullen de zebra's er weer zijn? Of misschien de wildebeesten? Zolang het maar niet de olifanten zijn. Die keer was echt heel erg eng. Ze stonden in mijn tuin aan de leilindes te rukken. Het mannetje stak boven mijn huis uit. Dieren zijn zoveel groter dan de indruk die ze op tv maken. Zelfs in de dierentuin lijken ze kleiner. Als je er maar dicht genoeg bij komt, dan zie je pas hoe groot ze zijn. Gelukkig, zwak uitgedrukt, heeft geen enkel dier geprobeerd de ramen kapot te slaan om binnen te komen. Zelfs de gorilla niet. Hij staarde me aan door het glas en ik wist zeker dat het gedaan was met me. Ik zou door deze Bokito verscheurd gaan worden. Maar hij hoorde iets achter zich, er kwam een groepje leeuwen aan en hij besloot het zekere voor het onzekere te nemen. Leeuwen zo weet ik nu, hebben totaal geen belangstelling voor mensen achter glas. Ze kijken wel naar binnen, maar het zijn echt hooghartige beesten. Mensen zijn te min voor ze. Zij gaan voor de koeien en varkens in de grote stallen waar boeren deze dieren kweken. Er is in de afgelopen weken al menig boer verscheurd die zijn dieren tegen hongerige leeuwen wilde beschermen. Cheeta's komen niet in tuinen, die struinen de

weilanden af naar schapen. Zich inspannen hoeven ze zich niet, want het slakkengangetje dat schapen weten te ontwikkelen als ze het gevaar op zich af zien komen, is natuurlijk een lachertje vergeleken bij de gazelles die normaal gesproken op het menu staan. Diezelfde gazelles kijken al niet meer op als er weer wat schapen worden gekild. Die doen zich tegoed aan de Nederlandse weilanden. Giraffes grazen de bomen af.

Waar al deze dieren vandaan komen, is het raadsel van de eeuw en alle eeuwen daarvoor. Er is geen één wetenschapper die kan verklaren wat er is gebeurd, ook al buitelen ze over elkaar heen om hun gezicht op tv te laten zien in hun zelf opgenomen filmpjes. Op sociale media gaan uiteraard de hel-en-verdoemenisprofeten volledig los. Continenten of zelfstandige landen hebben dieren erbij gekregen. Afrika heeft de dieren van Noord-Amerika erbij. Bizons grazen nu zij aan zij met de wildebeesten. De dieren van Zuid-Amerika leven nu ook in Australië en China en Rusland hebben elkaars dieren erbij. Het valt daar nauwelijks op, behalve dat de Russen nu ook claimen dat de reuzenpanda een nationaal symbool is. De verhoudingen tussen de beide grootmachten staan inmiddels volledig op scherp. Noord-Amerika heeft de dieren van Australië, wat koddige beelden oplevert van kangoeroes die door de straten van New York hopsen. Groot-Brittannië leek even invasievrij te blijven. De Britten haalden al opgelucht adem en durfden zelfs bij monde van hun premier te zeggen dat hun exit beleid ook nu weer werkte. Het werd al Safexit-genoemd. Maar toen arriveerden van het ene op het andere moment bij hen de insecten van de hele wereld: al het kruipende, fladderende, zoemende, stekende en giftige. De horrorstories van spinnen van een halve meter doorsnee die ineens opdoken in badkamers. Ik kijk niet meer op mijn tijdslijn. Dus daar zijn ze in het Verenigd Koninkrijk nog wel even mee bezig. Niet dat we hier in Nederland veel tijd hebben om naar de ellende van andere landen te kijken. Daarvoor zijn in eigen land de problemen te groot. Europa is zwaar getroffen want alle Europese landen hebben de dieren van Afrika erbij. Inmiddels is bevoorrading op gang gekomen. Voedselpakketten worden rondgebracht door zwaarbewapende dappere mannen. Zelf naar de supermarkt mag nog steeds, maar menigeen heeft dat met een aanval van een roofdier moeten bekopen. Voor zo'n beetje alle supermarkten hangen groepjes brutale bavianen rond om mensen te beroven van hun zojuist ingeslagen goederen. Het maakt dus niet uit hoeveel er wordt gehamsterd, de mensen raken het toch wel kwijt. De bavianen roven echt alles. Het leger doet wat het kan, maar nou ja: Nederland is er achter dat een beroepsleger te klein is om een heel land veilig te houden. Er zijn gebieden aangewezen die als opvanggebieden voor de wilde dieren moeten gaan dienen. Maar daar moeten wel eerst hekken om heen. Bij mij in de buurt worden dat de duinen en een deel van het strand. Vrijwilligers zijn bezig om die hekken te plaatsen. Elke dag valt er wel een slachtoffer. Veel wilde dieren worden uiteraard ook afgeschoten. Maar dat lijkt op de totale hoeveelheid van dieren niet uit te maken. Bovendien kun je hun dode lichamen niet ook maar allemaal op straat laten liggen. Want hoe de hyena's en gieren ook hun best doen, tien olifanten tegelijk werk je niet zo maar weg. Wettelijk blijkt het afschieten van de dieren niet eens te mogen, omdat dit soort uitheemse dieren beschermd zijn. Hiervoor dienen plaatselijke verordeningen te worden aangepast en een landelijke noodwet is in de maak. Actiegroepen roeren zich danig om het leven van de wilde beesten te beschermen. Of het lukt om de wilde dieren op te sluiten in reservaten, is de vraag waar de Nederlandse regering mee worstelt. Het lijkt echter de meest reële optie.

Nu de eerste enorme schokgolf voorbij is, proberen de mensen zich te herpakken. Gewapende konvooien brengen mensen die niet gemist kunnen worden naar hun werk. Softwarefabrikanten doen goede zaken met hun onlinecontactprogramma's. Werkzaamheden in de open lucht kunnen nauwelijks doorgaan. Geen bouwvakker die het risico neemt als snack voor een reuzenpython te dienen. Geen landbouwer die op zijn land werkt om de bloemkolen te oogsten. Wapenleveranciers stellen de Nederlandse regering voor dat burgers een wild life geweer mogen kopen. Een speciaal voor onervaren mensen ontwikkeld wapen waarmee je toch de straat op kunt.

Mijn dierenarts heeft gelijk gekregen. Ik kom mijn bed niet meer uit. Resonanties uit het leven dat ik ooit had, laten zich in de ochtend niet meer voelen. Ik word elke ochtend nog maar met één

gedachte wakker: zijn ze er nog? Even is het stil, ik houd mijn adem in. Dan hoor ik het, het getwetter van de roodkopjes. Ze hebben een opvallend kreetje. Ik herken het uit duizenden. Ze zijn er nog. Ik blaas langzaam mijn adem uit en druk dan op de knop. Het rolgordijn gaat omhoog. Langzaam ontvouwt zich mijn nieuwe werkelijkheid.

